SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 159. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, AUGUST 20, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 20-го СЕРПНЯ 1993. Ч. 159. РІК C.

СВІТ ВИЗНАВ УКРАЇНУ

Київ (УНІАР). — У вівторок, 17-го серпня, в Міністерстві Закордонних Справ України кореспондента УНІАР повідомили, що Україну визнала 141 держава світу, із 125 країнами вже встановлені дипломатичні відносини, а свої дипломатичні представництва відкрили в столиці України 47 держав.

Зацікавлення Україною зростає, приїздять урядовці та бизнесмени з Індії, Ізраїля, Австрії, Греції, Італії, Англії, Нідерляндів, Франції, ЗСА, Німеччини, Китаю, Японії, Туреччини і багатьох інших країн. Вони збирають інформацію про законодавчу базу України в галузі економіки, науки тощо.

Вже оцінили за кордоном і українську фльоту. Стало відомо, що на чужинецькі кораблі охочіше наймають моряків Чорноморського Морського Пароплавства, ніж, скажімо, мурманського. Із 600 капітанів українського пароплавства 160 сьогодні працюють на чужинецьких кораблях. Їх вважають добрими моряками, але недостатньо підготовленими для комерційних справ, як того вимагає світовий ринок. В Одесі працює 16 брокерських фірм, які вербують українських моряків на чужинецькі судна. Найбільше матросів найняла грецька фірма „Кафамар".

Українці чекають на відшкодування

Джерзі Ситі, Н.Дж. — Як інформує німецька преса і її пресове агентство у Києві, 600,000 мешканців України вимагають відшкодування від німецької держави за примусову працю на тому терені, в часі Другої світової війни.

Заступник прем'єр-міністра Німеччини, який є відповідальний за воєнні відшкодування заявив, що Україна чекає на скоре рішення уряду Німеччини щодо поділу на ту ціль понад одного більйона німецьких марок поміж колишніми совєтськими республіками. Як відомо, в часі Другої світової війни вивезено з України примусово на роботи до Німеччини біля 2.2 мільйона осіб, а тепер виповнило відповідні прохання про відшкодуваня 600,000.

Продовжуються переговори профспілок з Урядом

Київ (УНІАР). — Тут у понеділок, 16-го серпня, відбулася зустріч керівників Федерації Профспілок України і віцепрем'єр-міністра Віктора Пинзеника. Темою обговорення були економічні реформи в Україні, соціяльна політика Уряду і становище профспілок.

Зустріч відбулася в рамках переговорів з приводу вимог, висунутих трудовими колективами та профспілковими організаціями. Підкресливши скрутне становище, в якому опинився Уряд і народ України, В. Пинзеник зауважив, що „коли вже ціни ростуть, пізно страйкувати. Страйкувати треба тоді, коли ухвалюються рішення, що ведуть до підвищення цін". У зустрічі взяли участь керівники професійних організацій, представники, первинних професійних груп, трудових колективів, члени Конгресу профспілок України та журналісти.

З метою вирішення питань захисту життя і здоров'я громадян від аварій, пожеж чи стихійного лиха постановою Уряду утворено постійну комісію з питань техногенно-екологічної безпеки і надзвичайних ситуацій. Її головою став перший віцепрем'єр-міністер України Юхим Зв'ягільський.

Прем'єр-міністер України Леонід Кучма в цей день перебував у Дніпропетровському, де провів нараду в обласній адміністрації. Обговорювано економічну ситуацію в Україні та шляхи виходу з кризи.

Українська красуня здобуває перемоги

Київ — Газета „Вісті з України" ч. 31 з 29-го липня — 4 серпня повідомила про закінчення міжнародного конкурсу краси у Відні, де вперше зійшли на вершину дівчина з України, що змагалася у числі 45 учасниць конкурсу.

Оксана Сохацька.

Двадцятирічна Оксана Сохацька — „Міс Україна-93", а ще раніше вона отримала титули „Королева Таврії" та „Красуня Житомира-92", у Відні продемонструвавши свою музикальність, кмітливість, чарівну посмішку та вміння граціозно триматися на сцені, полонила вимогливе жюрі та глядачів і здобула титул „Дівчина Мрії Всесвіту" та нагороду Голливуду „Золотий Оскар". Як пише кореспондент „Вістей з України" Петро Петренко, грім оплесків зустрів О. Сохацьку „коли вона вийшла на сцену Віденського королівського палацу в яскравому, вишитому бісером українському костюмі, який можна відрізнити від усіх інших в найглибшому куточку світу". Коли ж з її вуст тихо зазвучала чарівна українська пісня, заля відгукнулася новою хвилею оплесків.

Повернувшись до Житомира, Оксана застала там запрошення відвідати Канаду, ЗСА, Німеччину й Туреччину.

В кінці вістки, автор повідомляє, що О. Сохацька бере участь у міжнародному конкурсі краси в Стамбулі, де змагається 35 дівчат з різних країн. Оксана і там увійшла до фінальної п'ятки красунь світу.

Перестаньте мучити Дем'янюка!

Джерзі Сити, Н.Дж. — Під таким заголовком появився у щоденнику „Вашінгтон Таймс" лист до редакції пера Стівена Томсона, в якому автор стверджує, що присуд Івана Дем'янюка — це один з найбільше ганебних вчинків Бюра спеціяльних інвестигацій (ОСІ) при Департаменті справедливості ЗСА.

Навіть тепер — пише С. Томсон — після признання суду в Ізраїлі, що він невинен, директор ОСІ Ніл Шер не хоче признати, що він і його співробітники помилялися і далі твердить, що це лише справа технічних судейських ключок. ОСІ не хоче дати за виграну і не допускає І. Дем'янюка до повороту до ЗСА тільки тому, що він не написав правди у своїх іміграційних документах. І тут автор листа питається скільки інших невинних людей були з такого приводу переслідувані, позбавлені праці, із знищеним життя лише на підставі безпідставних доносів КГБ. Час найкращий, щоб Н. Шер був менше зухвалий, а більше обережний у своїх твердженнях, як також час, щоб розв'язати ОСІ, а адвокатів, які там працюють спрямувати у приватну практику, де вони можуть показати краще своє знання і свої можливості.

Але заки це станеться — пише С. Томсон — Департамент справедливости ЗСА повинен признати свою помилку і дозволити І. Дем'янюкові вернутися домів та жити спокійно.

РУХ ФОРМУЄ ПЕРЕДВИБОРЧИЙ БЛЬОК

Харків (УНІАР). — Провід Харківського Відділу Народного Руху України ухвалив рішення про необхідність утворення передвиборчого бльоку. Бажаними для співпраці були названі: Партія Демократичного Відродження України, Ліберально-Демократична Партія України, Християнсько-Демократична Партія України, Селянська Демократична Партія України та Партія Зелених України.

Із громадських організацій, які згідно з законодавством не матимуть права безпосередньо взяти участь у виборах, до передвиборчого бльоку можутть увійти: Товариства „Просвіта" і „Меморіял", Харківська Правозахисна Група і культурологічне товариство „Спадщина".

Подібне рішення ухвалили організації НРУ в Криму, на Одещині, Київщині та в інших областях.

Призначено нового міністра

Київ (УНІАР). — Тут 17-го серпня Президент України Леонід Кравчук призначив нового міністра енергетики і електрифікації. Ним став Вілен Семенюк. Колишній міністер енергетики Анатолій Гриценко пішов на пенсію.

Президент Кравчук створив групу позаштатних радників, до якої увійшло 16 фахівців різного профілю — переважно директори великих промислових підприємств.

Урядова делегація, очолювана прем'єр-міністром України Леонідом Кучмою перебуває на Хмельниччині з метою вивчення проблем агропромислового комплексу. Столичні гості вже відвідали Старокостянтинівський та Дунаєвецький райони, де ознайомилися з ходом польових робіт та заготівлі сільськогосподарської продукції.

В Україні

Харків. — У зв'язку із майбутньою зустріччю керівників держав СНД в Єревані, Харківське Об'єднання Профспілок поставовило підтримати Уряд і висловилися за підписання економічного союзу. На думку голови об'єднання Віктора Чуба, громадяни цього новітнього союзу повинні мати право проживати і працювати на території будьякої з держав, які увійдуть до економічного союзу.

Івано- Франківськє. — Тут відбувся перший світовий конгрес гуцулів. Учасників його привітав Президент України Леонід Кравчук. „Ваш конгрес проходить у той час, коли випробовується наша спільна воля утвердити в світі українську державу. Вкрай важко даються перші кроки встановлення демократичного правового суспільства. Тому дуже важливо всі інтелектуальні сили, мужність, природну працелюбність народу України і української діяспори об'єднати для подолання усіх перешкод на нашому шляху", — сказано у телеграмі Президента Кравчука.

Одеса. — Дивна крамниця відкрилася в місті. Тут можна купити автомобілі, холодильники та інші дорогі речі і покупцям щомісяця повертають шість відсотків вартости покупки. За рік крамниця повертає 75 відсотків вартости купленого. В такий спосіб привертається увага покупців до надто дорогих речей. Найдешевший закуп тут має ціну 500,000 карбованців.

Львів. — Регіональний відділ Фонду Державного Майна оголосив конкурс на продаж Олеського заводу мінеральних вод. Уже подано кілька заяв, при чому три заяви від приватних осіб. Попередня ціна 45 міл. карбованців.

Симферопіль. — У Криму створюється центр підготови охоронців і спеціяльних підрозділів для боротьби з тероризмом. Таке рішення ухвалила державна адміністрація Симферополя після ділової зустрічі з президентом Міжнародної асоціяції охоронців, генеральним директором Міжнародної антитерористичної тренінґової агенції Джеймсом Джефердом і Ричардом Шорттом.

161-ИЙ ВІДДІЛ УНС СВЯТКУВАТИМЕ 75-ЛІТТЯ

Еймбридж, Па. — 161-ий Відділ УНС в Еймбридж, Па., влаштовує свій щорічний фестин, який відбудеться в День Праці, 6-го вересня ц.р. по полудні в Економі Парк барн, Економі, Па. Цього року під час пікніку Відділ відсвяткує 75-ліття свого заснування. Плянується гідно відсвяткувати цю річницю. Вступ відкритий для всіх членів та мешканців великого Пітсбургу.

Молдова починає продавати державні маєтки

Кишинів, Молдова. — Інформаційні агентства повідомляють з молдавської столиці, що тут 11-го вересня відбудеться перший авкціон, на якому продаватимуться деякі державні маєтки. Рішення про це прийняв державний департамент в питаннях приватизації.

На авкціоні будуть пропонуватися об'єкти незакінченого будівництва, спортово-оздоровчий комплекс, аптека, банк, крамниця і адміністративний будинок в Кишиневі. Початкова ціна продажу цих об'єктів — від 2.5 до 192 міл. рублів.

До участи в авкціоні запрошуться громадян і юридичних осіб Молдови, якщо їхні маєтки не є державною власністю, а також громадян інших країн, які можуть придбати власність за тверду валюту згідно з молдавськими законами.

Ультраправі в Німеччині домагаються успіху

Бонн. — Член парляменту від Християнсько-демократичного союзу Маттіяс Ріттер залишив свою політичну групу і перейшов до ультраправої Республіканської партії, яку очолює колишній гітлерівський офіцер Франц Шентгюбер. М. Ріттер заявив, що більше не вірить у спроможність партії Гельмута Коля дати раду з економічними і політичними проблемами Німеччини.

Фракція Християнсько-демократичного союзу в ляндтагу Тюрінгії оприлюднила спеціяльну заяву, вимагаючи від М. Ріттера відмовитися від депутатських обов'язків. „Республіканські ідеї, — підкреслюється в заяві, — є дуже небезпечні для суспільства, бо вщеплюють громадянам думку, що досягнути доброго життя так легко, як обіцяють гасла цієї партії".

М. Ріттер тим часом є вже другим значним політиком, котрий залишив Християнсько-демократичний союз. До нього в ряди республіканців перейшов депутат бундестагу Рудольф Кравзе, і таким чином партія дістала свого представника у парляменті.

Висліди останніх опитувань громадської думки свідчать, що популярність колись невеликої ультраправої Республіканської партії росте буквально з кожним тижнем. Ця тенденція особливо є помітною на сході країни, де праві погляди, колись стримувані репресіями комуністичного режиму, „вийшли з підпілля" і для багатьох здаються рятівними.

У СВІТІ

У ВІВТОРОК, 17-ГО СЕРПНЯ, в Грузії заарештовано злочинця, котрий 8-го серпня ц.р. застрілив у грузинській столиці агента Сі-Ай-Ей Фреда Вудрафа. В оприлюдненій з цього приводу заяві міністерства закордонних справ Грузії говориться, що цей злочин був позбавлений будьяких політичних мотивів. Той, хто його скоїв, мав намір пограбувати водія і пасажирів авта, серед яких був і 45-річний Ф. Вудраф.

ПІВДЕННА КОРЕЯ вимагає від Ізраїля утриматися від зближення з Північною Кореєю, поки існують побоювання щодо таємних спроб Пйонгянгу створити власну ядерну зброю. Міністерство закордонних справ Південної Кореї довідалося про недвню зустріч представників Ізраїля і Північної Кореї в Пекіні. Факт зустрічі підтвердив і ізраїльський амбасадор в Сеулі Ашер Наім, однак він запевнив, що під час тієї зустрічі мова не йшла про встановлення офіційних стосунків між двома країнами.

ЙОРДАНСЬКІ СПЕЦСЛУЖБИ унеможливили змову однієї з ісламських організацій, яка готувала атентат на короля Гуссейна. Терористична акція мала відбутися в червні ц.р. під час церемонії вручення дипломів студентам військового університету. У зв'язку з причетністю до змови заарештовано вісім членів Партії ісламського визволення, політична програма якої полягає у перетворенні Йорданії зі світської в релігійну державу. До невдалої червневої спроби бойовики ісламистів вже тричі намагалися організувати державний переворот. Вплив мусулманських фундаменталістів в країні дуже сильний. Донедавна їм належала більшість у парляменті, розпущеному королем Гуссейном 4-го серпня ц.р.

КЕРІВНИК КОЛИШНЬОГО військового режиму, а тепер командуючий наземними збройними силами Чіле генерал Августо Піночет заявив в інтерв'ю чілійській столичній газеті „Терсера де ля Ора", що чілійські військові „не мають за що просити прощення у зв'язку з порушеннями прав людини". Генерал сказав, що „не можна забувати про причини, котрі привели до влади військових", адже саме вони, на думку А. Піночета, „вивели Чіле у становище лідера на латино-американському континенті".

У СТОЛИЦІ СОМАЛІЇ „голубі шоломи" ООН здійснили велику, однак майже безвислідну операцію з метою відібрання зброї від сомалійських бойовиків. Вояки ООН вибухівкою руйнували стіни будинків, оскільки розвідка стверджувала, що під ними знаходяться схови зі зброєю. Коли на місце події прибули журналісти, то застали декілька зруйнованих халуп і заплаканих жінок з малими дітьми. Військовими трофеями були два автомати.

ЦИМИ ДНЯМИ „ЧЕРВОНІ Кхмери" в центральній камбоджійській провінції Кампонгчнанг захопили 11 етнічних в'єтнамців, в тому числі 8 дітей. Двох із них вже знайдено мертвими, скоріше за все решта закладників також стануть жертвами жорстокости „червоних кхмерів". Спостерігачі відзначають, що ця акція, як і всі попередні, має виразні ознаки „етнічних очищень". Раніше в цій же провінції було вбито 50 в'єтнамців, що змусило 30,000 інших етнічних в'єтнамців втікати з Камбоджі.

В МОСКВІ ВИНИК СКАНДАЛ З ПРИВОДУ КОРУПЦІЇ

Москва. — Згідно з повідомленням агентства Ассошіейтед Пресс, в середу, 18-го серпня, російська телевізія оприлюднила заяву урядової комісії в питаннях боротьби з корупцією, яку очолює міністер юстиції Росії Юрій Калмиков. Заява містить сенсацію: генеральний прокуратор Росії Валентін Степанков плянував убивство московського адвоката Андрея Макарова, а віцепрезидент країни Александр Руцкой тримає великі суми грошей у швайцарських банках. Комісія вимагає негайної резиґнації генерального прокуратора.

Спостерігачі годяться в тому, що ці висліди розстеження означають перемогу президента Боріса Єльцина, який в останній час зазнавав постійних нападів з боку віцепрезидента А. Руцкого і генерального прокуратора В. Степанкова, підтримуваних в антипрезидентській діяльності Верховною радою і її спікером Русланом Хасбулатовим.

Свої висновки комісія вибудовує на різних джерелах. Зокрема мова йде про запис телефонної розмови між В. Степанковим і Дмітрієм Якубовським, котрий тепер тимчасово мешкає в Канаді, а раніше займав помітні пости в російському уряді. Отже, у зафіксованій розмові В. Степанков пропонує Д. Якубовському подумати, чи не час прибрати з дороги А. Макарова, який занадто пильно придивляється до підпільних бизнесів і тіньової економіки. Стало також відомо, що минулого тижня у Д. Якубовського стріляли через огорожу у його будинку в Торонто. Тоді ж злочинці залишили записку, застерігаючи Д. Якубовського, щоб він у своїх виступах перестав згадувати А. Руцкого і Боріса Бірштейна — близького до А. Руцкого еміґранта-комерсанта.

Віцепрезидент Росії, згідно з діючим законом, може бути позбавлений влади, якщо за це проголосують члени Конституційного суду, а З'їзд народних депутатів відтак затвердить їхнє рішення. Комісія повідомила, що докази проти А. Руцкого і В. Степанкова буде передано головному прокураторові Москви, який не підлягає генеральному прокураторові і може забезпечити незалежне розстеження.

В АМЕРИЦІ

У ПОНЕДІЛОК, 16-ГО ВЕРЕСНЯ, у місцевості Санта Моніка в Каліфорнії помер відомий актор сцени та фільму Стюарт Ґренджер, якому було 80 років. Народився у Лондоні Джеймсом Лабланшом Стюартом, там закінчив початкову і середню освіту та вступив до школи драматичного мистецтва ім. Веббера-Дагласа. У 1938 році після праці в театрах Галл і Бірмінґгему дебютував з великим успіхом на сцені Друрі Лейн театру, а вже наступного року став членом Олд Вік компані. Від 1940 до 1942 року служив у війську і був звільнений на підставі інвалідности. До ЗСА прибув у 1950 році, щоб виступити у фільмі „Копальні короля Соломона" і тоді змінив своє ім'я на Стуарт Ґренджер, щоб його не плутали з актором-зіркою американських фільмів Джеймсом Стюартом. Виступав у понад 60 фільмах, а в 70-их роках повернувся на сцену нюйоркського Бродвею. Громадянином ЗСА став 1956 року.

ВІДХИЛЯЮЧИСЬ ВІД довготривалої традиції — американські командири для американських військ, Уряд президента Билла Клінтона, застановляючись над поширенням американської участи у миротворних військах Організації Об'єднаних Націй свідомий того, що вищезгадана традиціля мусить бути змінена. Офіційні чинники заявили, що доручення Президента про службу американських військ під чужим командуванням він підпише вже наступного місяця. З цією зміною погоджуються також Департамент оборони, Державний департамент, Рада крайової безпеки та Меделейн Олбрайт, представник ЗСА в ООН.

МИНУЛОГО ПОНЕДІЛКА в Ню Йорку поліція віднайшла і витягнула з невеликої ями закопаного шість стіп під землею 68-літнього міліонера Гарві Вайнстайна, якого схопили для шантажу. У ямі Г. Вайнстайн, який є власником одягової швальні, просидів 12 днів і, як сам твердить, вийшов з того тільки завдяки колишньому військовому вишколові у корпусі морської піхоти. Одним із його шантажників був робітник у його швальні, Фермін Родріґез, зі своїм молодшим братом Антонієм і приятелькою Авреліною Леонор. Викуп в сумі три міл. дол. також знайдено.

ВІДПОВІДАЛЬНІ ЗА ПРОГРАМУ „Зоряних війн" під час урядування колишнього президента Роналда Реґена навмисне у 1984 році зфальшували дані про перебіг проби, щоб замилити очі СССР про ненадто в той час великі успіхи тієї програми. Було це зроблено для того, щоб СССР, стараючись як завжди перегнати Америку, спрямував свої зусилля і гроші саме в цьому напрямку. Одначе пошахровані відомості, які в основному були спрямовані для Кремля, просякли також і до деяких членів Конгресу, що в свою чергу допомогло Урядові тодішнього президента Роналда Реґена здобути додаткові фонди для цього проєкту. У цій справі будуть робити перевірку, хоча офіційні чинники з тих часів підкреслюють, що це було під час „холодної війни" нормальним явищем і нічого нелегального в цьому не було.

ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС

З Головної Канцелярії УНСоюзу інформують, що до Фонду Відродження України — УНС вплинуло від членів УНС до середи, 18-го серпня, 16,163 чеків-дивіденд, відсотків від боргових зобов'язань і добровільних датків на суму

410,044.87

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:
Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і „money orders" виставляти на: „Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Простягнена рука президента Б. Клінтона

Президент Билл Клінтон стрінув у містечку Вейл у стейті Кольорадо колишнього республіканського президента Джералда Форда і ще двох бизнесменів-республіканців і грав із ними ґолфа. На грищі заявив, що ця гармонійна співпраця двох партій повинна існувати також у законодатному процесі: урядуючий Президент не стрічається з колишнім президентом із суперницької партії „випадково" і так само колишній президент не грає „випадково" ґолфа з урядуючим Президентом з іншої партії. Воно напевне було заплановано і вирежисероване за згодою від верхівок обох американських головних політичних партій. В інтересі обох партій лежить тепер „відлига" в їхніх взаєминах.

„Перемога" Б. Клінтона в голосуванні над пред'явленим з Білого Дому бюджетом уможливила Клінтонові підписати цей бюджет з важливістю на п'ять років. Світ дізнався, що Президент ЗСА не має політичної бази у Конґресі з однопартійною більшістю. Але й Республіканської партії невигідно здобути собі погану славу, що її конґресмени й сенатори голосують „проти" також у корисних для народу справах. Б. Клінтон і Демократична партія дивляться на дальшу законодатну працю, уже в найближчому часі, — Республіканська партія мусить дбати про своє добре ім'я у найближчих президентських виборах в 1996 році і вже в осінніх цьогорічних виборах, де буде рішатися доля конґресменів та частини сенаторів і губернаторів.

Простягнена рука президента Клінтона може створити відлигу, але не створить двопартійної ідилії. І президентові Клінтонові не так грізна опозиція від Республіканської партії як від власних, оснопартійних законодатців. Наприклад, Президент заповів уже, що прагне загострити боротьбу проти злочинства в Америці збільшенням числа поліції та загостренням кар. Він уже заявився за введення кари смерти за вбивство поліціянта під час його служби або вбиство під час грабежі. Республіканці напевне були „за" такою карою для вбивника, — але призначена недавно жінка на пост генерального прокурора, демократка-лібералка, зразу заявила, що є проти заведення кари смерти. Пригадується, що у стейті Ню Йорк, де Сенат у стейтовій Асамблеї має республіканську більшість, п'ятикратно приймали рішення про кару смерти і за кожним разом демократичний губернатор Маріо Квомо зголошував вето, а не було в Асамблеї двох третіх голосів, щоб те вето унешкідливити. Ото ж не йдеться тільки про опозицію республіканців, а взагалі про здатність співпрацювати з з Конґресом та ще й таким, де більшість є однорідно партійна з Президентом. Пригадується, що за президентів Роналда Реґена і Джорджа Буша теж були розбіжності поглядів названих президентів і Конґресу, але ніколи не доходило до таких драматичних сцен, як тепер. Усі речі роблять люди, Билл Клінтон так зформував собі Уряд і штаб Білого Дому, що має клопіт — республіканська опозиція тут ні при чому.

Президент заповів уже, що на черзі його дій буде реформа існуючої системи опіки над здоров'ям. Ми вже згадували, що ЗСА і Південна Африка — єдині у світі країни, в яких немає державної опіки над здоров'ям. Було б чудово, якби можна перевести таку реформу і — не лякаючися терміну „соціялізація" — перевести соціялізацію, чи націоналізацію чи ще вірніше — удержавлення опіки над здоров'ям. Але, що інше теорія і бажання, а інше реальні можливості переведення пляну в діло. Якщо ця реформа має опертись на податках, що досягли б астрономічних сум, то такий плян ніколи не перейде в Конґресі й могутнє конґресове „лаббі" Американської медичної асоціяції не потребувало би навіть дуже пручатися.

Недавно можна було бачити й чути віцепрезидента Ал. Ґора, як він палко боронив президента Клінтона, але признав, що співпраця Білого Дому й Капітолю дуже складна. Якщо Клінтон дійсно прагне співпраці з Республіканською партією, повинен би перестати раз-у-раз говорити про „Нову і кращу Америку, яку він творить".

Микола Рябчук,
Київ

ЧИ ЗАГРОЖУЄ НАМ ЗНОВУ ПРИВИД КОМУНІЗМУ?

IV

Подобається це нам чи ні, а саме „партія влади" є єдиною покищо реальною політичною силою в цьому глибоко комунізованому і люмпенізованому суспільстві. Зрозуміло, що і в комуністичні часи вона не була цілком монолітною: тим більше не є вона монолітною нині, коли партійна дисципліна відпала, ідеологія вмерла, а економічні інтереси кожного номенклятурного прошарку робляться дедалі іншими й різноманітнішими. Саме з цих посткомуністичних, постноменклятурних угруповань і кланів, пов'язаних спільними інтересами (передусім — економічними), і виростатиме скоріш за все реальна багатопартійність у цій країні. А не з інтелігентських клюбів, що називають себе сьогодні партіями.

Інша річ — що інтелігентські клюби можуть відіграти досить важливу ролю каталізатора чи, власне, ферменту у цьому процесі, великою мірою визначивши напрям, характер, швидкість розшарування старої номенклятури та її подальший політичний дрейф. При всій політичній малозначущості Руху на тлі всемогутньої „партії влади", без його виникнення навряд чи відбулося б відгалуження від монолітної КПУ „суверен-комуністів" на чолі із сьогоднішнім Президентом; і навряд чи військово-промисловий директорат породив би зі своїх надр реформіста Кучму, коли б не малочисельна „Нова Україна" й подібні „маргінальні" явища.

Партія влади втратила історичну ініціятиву і обходитись без опозиції, без інтелектуалів уже просто не може: усвідомивши й визнавши смерть комуністичної ідеології (саморозпуск КПСС, власне, й був такою ідеологічною капітуляцією), партія влади через свою генетичну обмеженість виявилась неспроможною ґенерувати нові ідеї, нові програми суспільного розвитку, брати на себе відповідальність за долю країни; єдине, на що вона спромоглась, це переймати ідеї та гасла своїх супротивників, адоптовуючи й вихолощуючи їх до власних потреб.

Говорячи про небезпеку відродження комунізму, слід було б відповісти і на питання: а хто ж його, власне, відновлюватиме? Очевидно, не купка старих фанатиків, із яких сиплеться порох, і не купка невдах, що називають себе „соціялістами", бо не отримали свій шматок пирога від партії влади. Малоймовірно також, щоб директори заводів і голови колгоспів, ставши справжніми можновладцями у своїх господарствах, захотіли раптом поділитися владою з компартійними комісарами. Не потрібна компартійна „опіка" і районним та обласним адміністраторам.

Час зрозуміти, що партія влади чудово обходиться без комунізму і комуністів, як і без Москви та „СССР", а якщо її діячі часом і згадують про якесь там „відновлення", то це радше гарчання собаки, в якого відбирають кістку, аніж реальне бажання щось там „відновлювати" — чи то „нерушимий Союз", чи то „керівну і спрямовуючу". А тому, звичайно, не треба в них відбирати цю кістку занадто рішуче, тим більше — коли немає достатніх сил це зробити швидко й беззастережно, як у Польщі, Чехо-Словаччині чи Угорщині. „Загнані в куток, вони кусаються", — пише В. Скачко і має рацію.

Політика — це, як відомо, мистецтво можливого. Усунення старої номенклятури від влади в маштабах усієї України виходить покищо за межі можливого, а отже й за межі практичної сьогоднішньої політики. Хоч вирішувати цю проблему, звісна річ, доведеться і готуватись до цього слід уже нині, займаючись водночас більш прозаїчними справами. Демократи, як показує досвід нашої молодої республіки, можуть часом досить успішно грати на суперечностях усередині партії влади, використовуючи її неоднорідність і по-своєму навіть стимулюючи її подальше розшарування. Це складна і марудна робота; вона не віщує особливої слави її виконавцям, — не те, що ефективний виступ на мітингу чи в сесійному залі, або полум'яна заява в газеті. Але це головна зброя демократів: не маючи переваги кількісної, вони мусять утверджувати перевагу якісну.

АФУ, безумовно, не найкращий засіб для затяжної дипломатичної боротьби, яка чекає на демократів у найближчі роки. „Антикомуністичний антиімперський фронт" самою своєю назвою мов би вирівнює, ставить в одну площину два зовсім різні явища — мертве (комунізм) і живе (московський імперіялізм). Небезпеку останнього важко переоцінити, небезпека першого сміховинна, а головне — якщо „антиімперський фронт" міг би справді консолідувати суспільство, то „антикомуністичний фронт" вносить непотрібний розкол і конфронтацію. Є в його створенні більше театрального фанфаронства, ніж тверезого політичного розрахунку.

І останнє: „фронт" — надто вагоме й відповідальне поняття, аби розкидатися ним всує. Стріляючи з гармати по горобцях, демократи рискують у критичний момент опинитися без набоїв.

Стефан Вельгаш

Найкращий час купувати хату

Кажуть різні фінансові експерти, що це найкращий час купувати хату. Є дві головні причини: сьогоднішні ціни домів впали або є нижчі чим в минулому, і рівень відсоткової доби за гіпотечну позичку найнижчий за 20 років. Майже в усіх околицях, гіпотечні позички на сталих відсотках стоять нижче 7 1/8 відс., і більшість фінансистів переконана, що відсоткова стопа не повинна падати нижче.

Рівночасно це також найкращий час перефінансувати існуючу гіпотечну позичку, якщо ви ще цього не зробили. Коли ваша відсоткова стопа є 2 або більше відсотків вища від сьогоднішнього рівня, і якщо ви думаєте довго лишатися на цій адресі, тоді без сумніву, ви повинні добре подумати над перефінансуванням вашої існуючої позички.

Навіть, якщо більшість людей знає, що можна заощадити великі гроші через перефінансування існуючої гіпотечної позички, багато з них боїться коштів, пов'язаних з цим процесом. Правда, що їх треба платити та, на жаль, цього оминути не можна. Немає чого боятися, коли ви добре прослідили справу і добре підготовані. Ви справді зможете заощадити собі тисячі або навіть десятки тисяч долярів після всіх коштів пов'язаних з цією справою. Є такі люди, що мало знають про процес першої позички або перефінансування існуючої позички. Може це тому, що більшість цього процесу трапляється за кулісами, в канцеляріях правників та позичкових інституціях.

Найважливіше питання — до кого перше телефонувати?

Наприклад, коли ви зателефонуєте до Українського Народного Союзу, наш позичковий референт не жалітиме часу, щоб поговорити з вами про вашу позичку і може вам порадити, яку найкраще взяти на основі ваших потреб. Опісля ви тільки виповняєте анкету; якщо приймуть вашу анкету, тоді заощадите більше і будете платити менше.

Коли ви готові рішити про вашу першу позичку, або якщо ви готові перефінансувати існуючу позичку, тоді перше потелефонуйте нам в УНСоюз. УН Союз уділяє своїм членам гіпотечні позички тільки від одного до трьох домів, де живе власник. Уділяємо п'ятирічні позички із змінною відсотковою стопою, або 15-річні позички на сталих відсотках, а сплачення позички розкладене на протяг 15 до 25 літ, з правом перефінсування позички після дозріння.

Щоб отримати більші інформації про гіпотечні позички, або про аплікацію для отримання позички, просимо телефонувати на число (201) 451-2200 або 1(800) 253—9862 (поза Ню Джерзі).

Іван Кедрин

ЩЕ ПРО ПАРТІЇ В УКРАЇНІ

Коротка і не зовсім ясна вістка з України повідомила, що професійні спілки „й інші громадські організації" зробили натиск на Народний Рух та організацію „Нова Україна", щоб вони координували свої дії — напередодні нової сесії Верховної Ради України. Добре у цій вістці те, що видно, аполітичні організації в Україні намагаються прикорочувати партійництво. На цьому місці вказувано вже не раз на дивоглядний факт існування в Україні донедавна 16 зареєстрованих політичних партій, тепер певне вже більше, та поруч із „зареєстрованими" існують і „не зареєстровані", бо не змогли зібрати кількість голосів, потрібних для реєстрації. І поруч із тією масою „партій" — є ще маса організацій, які беруть активну участь у політичному житті.

Щоб добре орієнтуватися у цьому партійному лябіринті — треба фахівців. Ми, тут в Америці, маємо вже таких фахівців. Вони виступали у серії щотижневих вечорів у Науковому Т-ві ім. Шевченка в Ню Йорку, і виступали там теж видатні діячі з України. Вони здебільшого оцінювали цю ситуацію з позитивної точки зору: радили не журитися надмірним числом партій з прерізними, також претенсійними назвами, бо вони, мовляв, у принципових справах державности виступають солідарно та в майбутності певне будуть об'єднуватися. А втім, це вже два роки від проголошення державної незалежности і можна було вже отрястись із первісної евфорії, що після провалу комуністичної партійної монополії можна і вільно мати стільки партій, скільки душа запрагне. Політичних партій не засновують ентузіясти волі, а тільки визнавці.

Політична зрілість суспільства проявляється у діянні за критеріями розуму і доцільности. Мати партії задля партій, під кутом амбіції окремих осіб, щоб мати „свою" партію, — це нісенітниця, яка пахне незрілістю і доводить до хаосу. Коли у Польщі постала у 1980 році „Солідарність", не як партія, а як національний рух, то вона перевела переможний змаг з комуністичним режимом. Коли у відродженій державній демократичній Польщі народились, як гриби після дощу, десяток партій — настав там хаос. Аналогія з Україною. Український Народний Рух здобув собі признання і розголос у західньому світі. Вся західня преса раз-у-раз покликувалася на Рух, як на волю народу.

Ми чули, що Народний Рух ніби зробив своє і треба було у змінених обставинах створити іншу форму вияву народної волі. Та гарна фраза не знайшла потвердження у політичній дійсності. Існування коло 20 партій, у тому числі таких, що їх ідеологія майже тотожна, створює погану атмосферу і сприяє все ще існуючим заскорузлим комуністам та слабодухам, які не соромляться тужити за епохою Брежнєва, бо тоді не було черг до крамниць з харчами.

Координувати дії різних партій — це найперший; крок до з'єднування партій тотожного чи близького світогляду. Україна переживає усе ще період будівництва державних фундаментів. Ще нема національно свідомого державного апарату в усіх його ступенях, нема апарату поліції й судівництва, нема власної валюти, все ще бушує злочинна мафія. У тій ситуації немає місця на суперництво ідей та суперництво за владу у державі.

Наші земляки в Україні несвідомі, що існуюча кількість політичних партій і організацій компромітує Україну, компромітує суспільство. Якщо дійсно розпочався процес міжпартійної „координації дій" — то треба привітати його, як поступ на шляху зрілої державницької думки. Може діждемося конституції, — може вона поможе зрозуміти, що демократія визнає існування партій, але виключає партійництво.

Діма

ТОПОЛІ

Часом приходять мене навістити
Аж з-за Дніпра
Дві тополі знайомі,
Що колись по дорозі до школи росли...
Стануть собі під вікном,
Голови схилять, в кімнату заглянуть,
Зашелестять:
— Ну, розкажи нам, як ти живеш...
Я не кажу їм нічого.
Я мовчки
Зором спиваю зелене тепло
З їхніх листків
І відчуваю, як тане
Лід чужини на втомленім серці
І, повертаючи юність,
Проліском теплим, весняним,
Пісня у нім зацвіта,
Та не кажу їм нічого.
Тополі і так, видно, знають про все,
Бо інакше
Хіба ж би приходили
В гості до мене
Аж з-за Дніпра?

(Із збірки поезій „Третій берег", 1963)

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ здоров'я Чіле повідомило, що 35 осіб, переважно діти, стали жертвами епідемії інфекційного менінґіту, що охопила деякі райони країни. Її осередки виявлено в Сантьяґо, Ікіці і Антофаґасті. Причиною епідемії спеціялісти вважають раптове настання холодів. Кількість тяжко хворих у шпиталях доходить до 400 осіб. Інфекцію викликають менінґоккоки групи В, які лише на 80 відсотків піддаються дії сучасних медикаментів.

Микола Мушинка

МОНОГРАФІЯ ПРО РОЗСТРІЛЯНОГО ГЕОГРАФА

Олег Шаблій. „Академік Степан Рудницький" — фундатор української географії, Львівський Державний Університет та Український Вільний Університет, Львів-Мюнхен, 1993, 224 стор., тираж — 3.000 прим.

I

Ще наприкінці 80-их років нашого сторіччя засновника української географії Степана Рудницького (1877—1937) у фаховій пресі України називали „расистом", „буржуазним націоналістом" та навіть „фашистом" лише тому, що він у своїх наукових роботах доводив самобутність українського народу не лише на підставі суто географічних принципів, але й на підставі антропологічних та етнографічних ознак. Хоч він був академіком Всеукраїнської Академії Наук у Києві, після 1932 року на Україні не появилося про нього найменшої статтейки, не було надруковано чи передруковано жодної його праці. Ім'я проф. С. Рудницького марно би ми шукали в якійсь совєтській енциклопедії чи довіднику і навіть із списка членів АН УССР його було викреслено, ніби він там ніколи й не був. Усі його роботи були вилучені із вжитку. Їх не знайдемо не те що в бібліотеках, але навіть у бібліографічних довідниках та посиланнях. Ні в Україні, ні діяспорі не було відзначено ні 100-ліття від народження, ні 50-ліття від його смерти. Останній ювілей важко було відзначити, бо до недавнього часу ніхто не знав ні дати, ні місця, ні обставин його смерти.

І раптом про цього визначного українського вченого появляється окрема монографія львівського географа Олега Шаблія.

Монографія побудована на гармонійному поєднанні біографічних даних з педагогічною працею вченого та аналізою його найважливіших друкованих робіт. Автор в ній розглянув дитинство С. Рудницького у Перемишлі, де він народився у сім'ї середньошкільного професора, роки навчання у Львівській гімназії, Львівському, Віденському та Берлінському університетах, де він здобув солідну фахову освіту під керівництвом М. Грушевського, А. Ремана, та, зокрема, А. Пенка, „геоморфологічна школа якого, як пише О. Шаблій, — була найпрогресивнішою у світі" (с. 16). Основні біографічні дані автор черпає із джерел публікованих поза межами колишнього СССР (головним чином, із статтей автора цієї рецензії та його книжки „Листи С. Рудницького", виданої нещодавно в Канаді — Едмонтон, 1991) та особистих документів С. Рудницького, що чудом збереглися у львівських та київських архівах.

У своїй монографії О. Шаблій розглянув величезну роботу С. Рудницького у Львівському університеті та в Науковому Товаристві ім. Шевченка. У Львові появилися перші книжки Рудницького з географії України, там він одружився, габілітувався на доцента, 1918 року, повдовів, залишившись з трьома малими дітьми.

Війна 1914 року застала його у Відні. Тут його, і до того часу величезна наукова продуктивність, досягає кульмінації. Під час війни він різними мовами опублікував десятки наукових праць, що ними обґрунтував право українців на національне самовизначення й державну самостійність. Його правом вважають і засновником української політичної географії.

Найбільше уваги О. Шаблій присвятив монографії С. Рудницького „Україна. Земля і люди", що вийшла 1916 року німецькою, а згодом і англійською мовами. Один з розділів рецензованої монографії озаглавлено „Геополітичні концепції вченого" (ч. 47—96), моттом до якого взято цитату із книжки Рудницького „Чому ми хочемо самостійної України?" (1917): „Ідеалом українців є вільна Україна в її етнографічних межах". У Відні він тісно співпрацював із Союзом Визволення України, з Українською Пресовою Службою, товариством „Східня Европа", Інститутом для Сходу і Орієнту, пізніше з Українською Парляментною Репрезентацією та цілим рядом інших установ. У цей період він був експертом Західньоукраїнської Народної Республіки в питаннях географії.

Від 1921 до 1926 року його доля була пов'язана з Українським Вільним Університетом, заснованим за його активної участи у Відні і переміщеним у 1921 році до Праги. У Празі він став першим деканом Філософського факультету УВУ. Паралельно викладав географію у чеському Карловому Університеті, Німецькому Університеті, Педагогічному Інституті ім. Драгоманова у Празі та Українській Господарській Академії в Подєбрадах.

У цей період він інтенсивно досліджував географію Закарпатської України. Кожна европейська географічна установа радо би передоставила С. Рудницькому керівну посаду. Та він обрав інший шлях. У 1926 році, він прийняв запрошення уряду Української ССР і виїхав в Україну, спочатку сам, згодом спровадив до себе кількох своїх учнів із Праги, Львова та Відня та дітей Льва й Ірину. На Україні Рудницький розгорнув неймовірну широку педагогічну та науково-дослідну роботу: в Харкові він заснував Інститут Географії та Картографії, почав видавати географічний бюлетень, опублікував цілий ряд визначних наукових праць.

Закінчення буде.

ДЕРЖАВНІСТЬ УКРАЇНИ ЗАКРІПЛЮЄТЬСЯ! ДОПОМОЖІТЬ ЇЙ ВКЛАДОМ ВАШОЇ ДИВІДЕНДИ У ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

До 90-літнього ювілею проф. П. Одарченка

Є багато правди у твердженні, що не масовим діям, а непересічним особистостям завдячує людство своєю цівілізацією і поступом.

Окремі індивідуми є тими рушійними силами, які творять історію, будують держави, науку, культуру, відкривають шляхи до різних людських надбань.

Це саме, що стосується цілого людства, також стосується і нас, українців. Вашінгтонська громада може бути горда, що й у ній знайшлися люди, яких повним правом можемо уважати подвижниками нашої культури.

Проф. О. Одарченко

Ось минулого року ми святкували 90-ліття проф. Григорія Костюка, а 20-го серпня ц. р. з таким самим ювілеєм привітаємо нашого достойного члена ОП НТШ у Вашінгтоні проф. Петра Одарченка.

В особі шановного ювілята ми вітаємо непересічну людину. Петро Одарченко — це український патріот, дослідник історії української мови, літературний критик, педагог, бібліотекар, етнограф, фолкльорист, а до того ще й почесний голова вашінгтонської групи УВАН.

Відданий своїй професії, невтомний працівник, незламний у своїх національних переконаннях, він зазнав чимало лиха. У молодості був змушений йти на вигнання, покидати свою Україну, розлучатися з рідними. Не раз бачив сонце тільки через грати совєтських в'язниць. Доля не шкодувала для нього тяжких випробувань. Надірване здоров'я, тяжка операція, брак середників до життя, часті звільнення з праці все ж не могли зламати його духу. Він вмів протиставитися всім негодам і побідно вийшов з них.

Сьогодні постать Петра Одарченка відома не тільки українцям. Такі довідники, як: „The international Who's Who, Dictionary of International Biography", „Community Zeoders of Ameryka" та інші признали його заслуги і помістили інформації про нього у своїх виданнях.

Переглядаючи бібліографію П. Одарченка, в різних журналах світу, яка нараховує близько 600 точок, ми подивляємо муравлину працю і невтомність ювілята.

З ОПНТШ у Вашінгтоні зв'язують шановного професора також тісні взаємини. Численні Шевченківські конференції та різні спільні імпрези, які наш Осередок влаштовував разом з вашінгтонською групою УВАН, ніколи не обійшлися без активної участи П. Одарченка. Він завжди дав до диспозиції якийсь реферат і був готовий його виголосити.

Отже, вітаємо з Вашим славним ювілеєм, дорогий професоре! ОПНТШ у Вашінгтоні щиро дякує Вам за співпрацю, за Ваш труд на полі літератури і науки та бажає Вам ще многих літ в здоров'ї прожити і у творчій насназі працювати для добра рідної культури!

Іларіон Калиневич

З'їзд дрогобичан буде присвячений другій річниці незалежности України

Колишні жителі Дрогобиччини, що поселилися в Америці й Канаді, та їхні родини матимуть цього року свій 12-ий земляцький з'їзд. Відбудеться він стараннями Головної Управи Земляцтв „Дрогобиччина" 18-го й 19-го вересня на гостинній Союзівці, в Кетскильських горах, які їм нагадують зелені Карпати. Це буде перший їхній з'їзд з часу, як Україна проголосила свою незалежність, і тому буде присвячений цій великій і радісній історичній події.

Дрогобич, субота, 29-го серпня 1992 року. Посвячення прапора і хоругви відновленої Дрогобицької гімназії на подвір'ї Середньої школи №1 (колишньої Української Приватної Гімназії ім. Івана Франка) на вул. Петра Сагайдачного (кол. Сніжній). Прапор і гімназійну хоругву. яку держать найстарша вчителька в Дрогобичі Магдалина Воробець і випускниця Державної гімназії з українською мовою навчання 1943 року Надія Костик. посвячує о. Мирон Бендик.

Сучасне відродження Дрогобиччини почалося за Горбачевової „перестройки", але великої сили набрало тільки після проголошення незалежности 24-го серпня 1991 року.

Величавим виявом відродження краю було триденне святкування 900-річчя міста Дрогобича 20-го—22-го вересня 1991 року. В цьому святкуванні, яке включало урочисте відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові й відзначення 70-річчя української дрогобицької гімназії, взяла участь також велика група дрогобичан з Америки, Канади й Аргентини. Тут варто згадати, що з ініціятиви дрогобичанки Наталії Закидальської, яка живе в Торонто, канадські й американські дрогобичани склали на цей пам'ятник щедрі пожертви, з яких частину призначено згодом на спорудження пам'ятника українському середньовічному вченому, уродженцеві Дрогобича, Юрієві Дрогобичеві-Костермакові для відзначення 500-річчя його смерти. На майдані коло пам'ятника молодому Шевченкові відбуваються від часу до часу різні свята та виступи. Наприклад, 11-го квітня 1992 року п'ятеро перших пластунів у вільному Дрогобичі склали тут пластову обітницю й присягу.

Відзначення 70-річчя української гімназії в Дрогобичі дало поштовх відновленню цієї школи. Навчання у відновленій Дрогобицькій гімназії почалося 1-го вересня 1992 року. Того самого дня відкрито на Дрогобиччині й інші школи, наприклад, першу в Україні Малу академію мистецтв у Підбужі й нову триповерхову школу на 1,296 учнів у Трускавці.

Таких виявів відродження українського життя на Дрогобиччині є багато. На жаль, як і всюди по Україні, тут сильно відчуваються наслідки довголітньої неволі, з якими мусять боротися ті, що їм на серці лежить добро української держави.

В цій ситуації потрібна тісна співпраця діяспорного земляцтва „Дрогобиччина" з Дрогобицькою землею. У цьому відношенні досі вже чимало зроблено. Цього року дрогобицьке видавництво „Бескид" перевидало перший том збірника „Дрогобиччина — земля Івана Франка", що його видало земляцтво „Дрогобиччина" в 1973 році. Тепер готується в Дрогобичі переведення другого й третього тому цього збірника й видання його четвертого тому під редакцією визначного діяча, літературознавця, історика й поета, професора Дрогобицького педагогічного інституту імені Івана Франка Михайла Шалати. Дрогобич уже двічі відвідав і мав там ділові розмови голова управи земляцтва „Дрогобиччина" Степан Гавриш. Їздили туди й інші члени його управи — Іван Куйдич, Роман Микита й Володимир Яців.

Всі ці справи будуть докладно обговорювані на 12-му з'їзді дрогобичан, на якому будуть також гості з Дрогобиччини. Треба тільки, щоб якнайбільше людей приїхало на свій з'їзд — навіть ті, що рідко або ніколи не були на попередніх з'їздах. І не тільки самі, але зі своїми родинами, дітьми й онуками. Нехай нащадки дрогобичан знайомляться одні з одними на з'їзді, на якому довідаються дещо про рідні краї своїх батьків і дідів, і будуть спільно розважатися, а в неділю спільно помоляться за визначних синів і дочок Дрогобиччини, зокрема за її героїв і мучеників, які своє життя віддали для того, щоб Україна стала вільною.

Адольф Гладилович

ПЕКІН МАЄ НАМІР розпочати тісне співробітництво з Тайпеєм у боротьбі проти повітряного тероризму, сподіваючись, що спільні дії допоможуть запобігти викраденню китайських літаків. Від 1980 року вже було здійснено 8 спроб насильного перелету літаків з Китаю на Тайван. У висліді 65 осіб дістали поранення, а п'ять нових літаків вийшли з ладу.

ЯК ВИПЛИВАЄ ЗПОВІДІМЛЕНЬ інформаційного агентства ІРНА, влада Ірану побоюється масового притоку азербайджанських втікачів з Нагорного Карабаху. 'На кордоні з Іраном уже тепер зібралося до 60,000 азербайджанців — мешканців цими днями захопленого вірменами міста Фізулі, яке знаходиться всього за 30 кілометрів від іранської території. Оскільки воєнні дії в Нагорному Карабаху продовжуються, то спостерігачі передбачають, що в найближчі дні кількість втікачів може збільшитися до 200,000 осіб.

П О Д Я К А

З волі Всевишнього, несподівано, 22-го липня 1993 р. на розрив серця, відійшла у вічність моя найдорожча ДРУЖИНА

бл. п.

ЕВГЕНІЯ БІЛИК з дому КАЧАЛУБА

Похоронні відправи відбулися 26-го липня в церкві Христа Царя у Філядельфії, Па., а відтак тіло спочило на цвинтарі св. Марії, Факс Чейс, Па.

Цією дорогою, муж покійної Евгенії висловлює щиру подяку о. митр. І. Біланичеві за відправу Панахиди, Служби Божої та за зворушливе прощання в церкві, а О. Лупанові і Н. Осідач за асисту отцеві. Побратимові Артимишинові за прощальні слова від дивізійників під час Панахиди, в похоронному заведенні.

Моя сердечна подяка за чудові квіти стриєчним братам Олександрові і Михайлові з дітьми, братанниці Туні з мужем Тедом, та похресникові бл. п. Евгенії, Андрієві Бурчакові.

Моя безмежна подяка родині за допомогу, співчуття, пораду і розраду у моєму тяжкому горю. Окремо щиро дякую членам родини — Олександрові, Михайлові, Тедові і Стефкові та дивізійникам — Артимишинові, Гисьові, Завадовичеві і Загасайлеві за несення домовини.

Дякую похоронному заведенню М. Насевича за зразкове переведення похорону, а Сестрицтву парафії св. Михаїла за приготування тризни. Моя сердечна подяка братові Олександрові за висловлення слова від родини, під час трапези, про мою найдорожчу дружину бл. п. Евгенію.

Я щиро дякую кузинці М. Мартинюк, та приятелям і знайомим за участь у похоронних обрядах, за молитви, особисті, телефонічні і письмові вислови співчуття та за пожертви в пам'ять бл.п. Евгенії.

На Служби Божі жертвували: М. Білик і діти, О.М. Лисяк, Ю.С. Білик, О.І. Білик, Р. Клос, Ю.Г. Головчак, В. Пак, С.Е. Новаківський, О.М. Нич, З.О. Яримович, М.О. Сарахман, А.З. Соловій, Г. Колибабюк, Т.Т. Шатинські, М.Е. Подоляк, М.Гись, В. Сімків, родина Бурчак, Бойко і Фурчак.

На „Вісті Комбатанта" жертводавці зложили 835 дол., список яких буде поміщений в найблюкчому числі в тому ж журналі.

Нехай Всемогутній Господь нагородить всіх вас щедрими ласками за ваші добрі серця.

ЗАУПОКІЙНА ЛІТУРГІЯ

У 40-ий день відходу в засвіт бл. п. Евгенії, буде відслужена в суботу 28-го серпня 1993 р. о годині 8:00 рано в церкві Христа Царя при 1623 Вест Каюґа, а опісля посвячення пам'ятника на цвинтарі Факс Чейс, Па.

За молитви просить у глибокому смутку

муж — МИХАЙЛО

У НОВІЙ КНИЖЦІ АВТОРСТВА Роналда Кесслера, колишнього кореспондента газети „Вашінґтон Пост", яка появиться з видавництва Покет Букс, говориться про те, що колишній працівник КҐБ остерігав ФБІ, що сотні американських урядових чинників були шпигунами для Совєтського Союзу під час „холодної війни". Книжка має появитися ще цього тижня під назвою „ФБІ: У нутрі найбільш могучої в світі аґенції правопорядку". Офіційні чинники ФБІ не прокоментували на тему цього нового видання.

У пам'ять ініціятора квартету „Каравана"

Мова тут про Богдана Бемка, який 1983 року передчасно упокоївся в Бозі на 57-му році життя. У 1965 році він заснував у Ню Джерзі відомий чоловічий квартет „Каравана", який багато років користувався популярністю та признанням. Наша громада була спрагнена слухати пісні естрадної музики, яка довгі роки у нас чомусь була занедбана.

Богдан Бемко — за професією хемік, але великий любитель музики, ходив на лекції співу і мав гарний ліричний тенор. Він підшукав охочих хлопців до того квартету з відповідними голосовими даними, які мали різні професії, а притому любили співати. Оригінальність квартету „Каравана" полягала в тому, що більша частина естрадного репертуару пісень була писана, укладена і скомпонована самими членами цього квартету. Репертуар складався з романтично-настроєвих танґо (занедбаних у теперішній час), шляґерів, гумористичних пісень і пісень народного жанру. Через збіг життєвих обставин, склад членів квартету декілька разів мінявся, але завжди під диригентурою невтомного і здібного мистецького керівника Богдана Бемка, який з великим відчуттям та музичною логікою виводив інтерпретацію фраз-стрічок окремих пісень. Він підбирав влучну якість та різноманітність репертуару. Звертав велику увагу на динаміку, головно у піснях з багатьма стрічками, тому пісні звучали цікавіше. Брак цієї різноманітности-динаміки, на жаль, тепер часто відчувається в багатьох наших більших і менших співочих ансамблях, а шкода, що так є...

Про співочу якість колишнього квартету „Каравана" хай для прикладу послужить одна з рецензій з відкриття виставки Едварда Козака у Гантері, Н. Й. („Свобода", 21 лютого 1967): „Наш безконкуренційний квартет виявив свою високу мистецьку клясу та за кожну пісню збирав заслужені рясні оплески. Численно зібрана публіка сприймала тепло всі пісні, зразу нав'язувався зі слухачами контакт, що постійно зростав і в кінці оплескам і словам признання не було кінця".

Квартет „Каравана" в 1969 році відбув дуже успішне турне по важливіших містах Америки і Канади, а саме: Філядельфія, Нюарк, Ню Йорк, Союзівка, Сиракюзи, Баффало, Рочестер, Торонто, Клівленд, Дітройт, Чикаго, Міннеаполіс. Пізніше, вже у частинно зміненому складі, квартет видав дві платівки. Велика шкода, що доля так покермувала плодовитим життям Богдана, що його вже нема серед живих, тому згадаймо його зі щирою подякою та признанням за колишній корисний вклад у скарбницю нашої естрадної музики.

Хай ця скромна згадка буде китицею квітів на могилу Богдана Бемка у десяту річницю відсутности його на цій плянеті.

Любомир Калинич,
колишній член квартету.

СОРОК ВОСЬМИЙ З'ЇЗД

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЄВАНГЕЛЬСЬКО—БАПТИСТСЬКИХ ЦЕРКОВ У З'ЄДНАНИХ СТЕЙТАХ АМЕРИКИ

відбудеться від 3-го до 5-го вересня 1993 року в Першій Українській Євангельсько-Баптистській церкві в Трентоні, Н. Дж. На з'їзді, будуть розглянуті можливості духовної та матеріяльної допомоги нашому народові в Україні.

Урочисті Богослуження відбудуться за розкладом:

П'ятниця — 7:00 вечора
Субота — 7:00 вечора
Неділя — 10:00 ранку
Неділя — 2:30 по пол.
Неділя — 6:00 вечора

У літературно музичній програмі урочистих Богослужінь візьмуть участь: Об'єднаний дитячий хор, струнна оркестра, чоловічий і мішаний хори та яскраві музичні і літературні таланти з різних церков З'єднаних Стейтів Америки.

Всіх бажаючих якнайсердечніше запрошуємо відвідати урочисті Богослужіння, котрі відбудуться у приміщенні за адресою:

FIRST AMERICAN BAPTIST CHURCH
Centre street and Bridge Street
Trenton, New Jersey

Ділимося сумною вісткою що в понеділок 9-го серпня 1993 року після довгої і важкої недуги, відійшла у вічність моя ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ І ПРАБАБЦЯ

бл. п.

ФЕВРОНІЯ КІНАЛЬ

У глибокому смутку залишені:

муж — МИХАЙЛО
дочка — ОРИСЯ
внучка — ХРИСТИНКА
В Україні: син СТЕПАН з дружиною ЄВДОКІЄЮ
внуки — ПЕТРО, МИХАЙЛО з дружиною ОЛЕЮ

правнук — Тарасик
та друзі і приятелі в ЗСА, Англії, Канаді й Україні.

Похоронні відправи відбулися в українському католицькому соборі свв. Володимира і Ольги а опісля на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

У П'ЯТНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ нашого дорогого, незабутнього СИНА, БРАТА, ВНУКА, ВУЙКА, ПЛЕМІННИКА І КУЗИНА

бл. п. юнака

СТЕПАНА ЛАЗУРЕНКА

будуть відправлені

ПАНАХИДИ

у вівторок, 31-го серпня 1993 року коло могили покійного на українському православному цвинтарі у С. Бавнд Бруку, Н.Дж., о 1-ій год. дня;
у неділю 29-го серпня 1993 року в українській православній церкві св. Андрія Первозванного у Дітройті, Миш., по Святій Службі Божій.

Всіх знайомих просимо помолитися у цей день за спокій його душі.

У глибокому смутку —

РОДИНА

О. Шевченко і В. Кательницький в Нюарку

„Україна стала самостійною не з припадку химерної історії , — ствердив Олесь Шевченко, депутат до Верховної Ради України, перед 80 слухачами, зібраними у залі церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, 1-го липня ц. р., — Україна стала самостійною тому, що за самостійність боролася сотні років, перебуваючи під гнобительськими режимами і проливаючи багато крови у боротьбі. Незвичайні московські події у 1991 році дали Україні зручну нагоду, потрібну для проголошення самостійности і для побудови держави нелегке завдання"

Другим доповідачем цього вечора був Володимир Кательницький, діяч політичний і релігійний; він говорив про оборону Івана Дем'янюка в Україні, про протести проти українофобії і про відсутність громадянських прав в Україні. Після виступів вив'язалася жива виміна думок у формі питань і відповідей. Вечір лаштувала організація Американці в Обороні Людських Прав в Україні. Вечором вела Божена Ольшанівська, голова АОЛПУ

О. Шевченко представив сумну картину боротьби у Верховній Раді України між демократичною меншістю (Народна Рада), яка бажає реформ і поступу, і більшістю — „старою гвардією", в склад якої входить начальство із естаблішменту минулого часу, ворожого всяким змінам. О. Шевченко є заступником голови Української Республіканської Партії, створеної із членів Української Гелсінської Спілки, передше відомої як Українська Гельсінська Група. Він сказав, що необхідно перевести нові вибори, бо з теперішним складом легіслятури не є можливим зробити якийсь прогрес. В теперішній її формі, Верховна Рада цупко тримається за стару економічну систему, як вона є сьогодні, бо це запевняє, хоч би і тимчасово, контролю і владу „вчорашніх"

О. Шевченко коротко представив докази намагання Росії дестабілізувати Україну і тим привести її в майбутньому назад у залежність. Це видно із таких подій, як зріст цін на пальне до висоти світових цін, що створює гострі нестачі для домашнього вжитку і для індустрії; піднесення російського національного прапору на 200 кораблях Чорноморської фльоти, щоб здійняти заколот; викликування страйків вуглекопів, яких платні вже є найвищі в країні, політичні вимоги страйкуючих вуглекопів до президента: вимога автономії для Донецької области, вимога двох офіційних мов в Україні — української і російської, вимога віднови і реабілітації Комуністичної партії України, з її попередніми правами і поверненням майна.

Він сказав, що демократичному бльокові у Верховній Раді вдалося перешкодити спробам Росії дестабілізувати Україну. Він навіть сказав, що перешкоджено можливому перевороті в Україні. Він ствердив, що президент Кравчук повів себе по-державницькому, а Іван Плющ, голова парляменту, став по стороні колишніх комуністів.

О. Шевченко з'ясував наставлення президента Л. Кравчука: „він буде працювати на добро української держави і для безпеки української нації, він спалив мости до комуністичного минулого і вповні віддав себе справі самостійної України. В останніх двох роках демократичний рух утвердив себе появою різних політичних партій і зростом політичної свідомости народу. „Завдання демократичного руху осягнути смостійність України сповнено лише наполовину", сказав Шевченко. Друга половина — ще не завершена — це побудова держави. Теперішня Верховна Рада, вибрана ще в часі комунізму, є для цього перешкодою".

О. Шевченко сказав, що спроби „старої гвардії" скасувати закон, який забороняє стару Комуністичну партію України, можуть привести до реабілітації партії, з усією її минулою владою. Для України це було б вкрай загрозливе, бо виправдало б усі злочини партії проти людства і повернуло б їй усе її майно. Якщо нова комуністична партія заіснує так, як і інші партії, які тепер творяться, то це не буде мати такого фатального наслідку, як відродження старої.

Президент Кравчук подав три пропозиції для розв'язки економічної і політичної кризи в Україні: передати владу Кабінетові Міністрів; або передати двояку владу лише президентові; або передати владу лише Верховній Раді з тим, що вона буде засідати постійно. Верховна Рада відкрила всі три пропозиції. Більшість депутатів, із старої комуністичної орієнтації, досі утримують контролю над заводами, колгоспами і комерцією. Це вони противляться реформам і приватизації, і хочуть затримати існуючий проядок задля особистих користей. Тому що Верховна Рада пропозиції відкинула, президент був змушений вдатися до референдуму, який має відбутися 26-го вересня ц. р.

Володимир Кательницький говорив про акцію в обороні Івана Дем'янюка, яку веде його Комітет із відділами по цілій Україні, про демонстрації, пікетування, резолюції і листи до преси і до членів уряду. Він говорив про щоденне пікетування на площі Незалежности в Києві і часте пікетування перед будинками Верховної Ради і амбасад З'єднаних Стейтів та Ізраїлю.

В. Кательницький нарікав, що справа Івана Дем'янюка є поза увагою політичних партій України. Він звертався до них, як також і до єврейських груп і до Європейського Форуму в Україні, до Комісії в закордонних питаннях Верховної Ради із головою Дмитром Павличком, але без успіху. Микола Жулинський відмовився приняти резолюцію Комітету Оборони Івана Дем'янюка до Міжнародного Форуму Українців, а Володимир Яворівський назвав Комітет „вуличною групою".

В. Кательницький говорив, що про Івана Дем'янюка в Україні і в Ізраїлі поширюються дезінформації. Крайні правиця і лівиця в Ізраїлі користуються антисемітизмом поза Ізраїлем для своїх цілей і вигравають на емоціях євреїв.

Питання слухачів до В. Кательницького стосувалися найновіших вістей, із 1-го липня, про перегляд справи Дем'янюка. Суддя Меррітт із 6-го Дистрикту Федерального апеляційного суду у Цінциннаті, Огайо, опублікував свій 210-сторінковий рапорт в тій справі і це викликало живу реакцію газет, організацій і осіб, які мають відношення до оборони Івана Дем'янюка.

В листі до зібраних слухачів в Нюарку Іван Дем'янюк мол. і Едвард Нижник від Комітету Оборони Івана Дем'янюка в Клівленді, Огайо, вибачалися, що не змогли прибути на зібрання і висловили оптимізм, бо рапорт ствердив, що нема доказів про перебування Івана Дем'янюка в Треблинці. Якщо це не є правда, і якщо його перебування в Треблінці на початку 40-их років не можна доказати, то і не було правної причини З'єднаним Стейтам видавати його до Ізраїля.

Володимир Боднар

У ВІВТОРОК, 17-ГО СЕРПНЯ, данці підняли з дна протоки Каттегат гітлерівський підводний човен У-534, в якому, на думку спеціялістів, знаходяться таємні документи фашистської Німеччини, а також золото, діяманти й інші дорогоцінності нацистської верхівки. Цього човна знищили англійські бомбардувальники поблизу острова Ангольт 5-го травня 1945 року — на другий день після того, як німецькі війська здалися союзникам у Данії, Норвегії, Голляндії і на півночі Німеччини. Відтак 48 років провадилися суперечки, що сховано у сейфах човна. Проєкт підняття човна фінансував видавець однієї з данських газет Карстен Рес. Згідно з контрактом, всі документи і цінности перейдуть у власність Данії.

КАЇРСЬКА ПОЛІЦІЯ, застосовуючи автоматичну зброю і ґаз, що викликає сльози, розігнала величезний натовп на міському „зеленому" ринкові, поранивши понад 30 осіб. Всього у демонстрації взяло участь понад 5,000 осіб. Вони протестували проти рішення уряду перевести ринок за межі міста, хоч ця акція зумовлена пляном широкомаштабної реконструкції єгипетської столиці.

СПОВНИЛАСЯ МРІЯ Д-РА Джека Кеворкіяна, якого у вівторок, 17-го серпня, оскаржено за вбивство 30-річного мужчини, якому він допоміг 4-го серня покінчити самогубством, тому що він хворів смертельною недугою Лу Ґеріґа. Це оскарження д-ра Дж. Кеворкіяна є на підставі нового закону, що його в стейті Мишиґен впроваджено в життя у лютому, саме завдяки д-ві Кеворкіянові, який до того часу вспів допомогти 16 смертельно хворим особам покінчити самогубством. Сам д-р Дж. Кеворкіян є дуже задоволений з такого обороту справи, бо уважає, що це приверне більше уваги справі — допомогати гідно вмирати тим, які терплять і страждають на невилічимі хвороби.

НЕДАВНО У ЗСА з офіційними відвідинами перебував міністер охорони навколишнього природного середовища України Юрій Костенко. Під час відвідин він ознайомився з методами вирішення екологічних проблем, особливо тих, котрі характерні як для України, так і для ЗСА. Найбільшу увагу приділено питанням, пов'язаним з функціонуванням ядерного циклу у ЗСА, використанням альтернативних джерел енергії, роззброєння тощо. Всі ці проблеми обговорювано під час зустрічей з представниками Конґресу та Державного департаменту, Комісії ядерного реґулювання, Аґенції охорони середовища, Інституту ґльобальних спостережень, Національної академії наук і Католицького університету. Конкретним проявом такого співробітництва між Україною і ЗСА стало підписання угоди з директором департаменту Ґльобального екологічного фонду Світового банку реконструкції і розвитку Василем Ковальським про збереження різноманітности східніх Карпат. Для здійснення цього проєкту фонд виділив субсидію в сумі 500,000 дол.

Загальні збори Філядельфійського Відділу Українського Патріярхального Товариства

В неділю, 26-го квітня цього року, в приміщенні Філії УКУ в Філядельфії відбулися Загальні збори Філядельфійського Відділу Українського Патріярхального Товариства в ЗСА.

Загальні збори, що їх започатковано молитвою, відкрив голова Відділу Іван Крих. Нарадами проводила президія у складі інж. Юліяна Головчака (голова), Ярослава Волощука (секретар). До почесної Президії запрошено д-р Роману Навроцьку — заступницю голови Т-ва Св. Софія, д-ра Леоніда Рудницького — голову НТШ в ЗСА, і д-ра Мирослава Лабуньку — члена Головної Управи УПСО (Українське Патріярхальне Світове Об'єднання).

Збори відбулися зі звичайним порядком нарад. Про діяльність Відділу звітували голова Іван Крих, секретар Ярослав Волощук, скарбник Іван Дзівак, а Юліян Головчак звітував про діяльність радіогодини „Голос мирян", яка впродовж 21 року була власністю Філядельфійського Відділу.

Уступаючий голова Відділу Іван Крих детально звітував про діяльність Відділу впродовж останніх двох років. У тому часі Відділ був господарем 14-го крайового з'їзду Українського Патріярхального Товариства в ЗСА, що відбувся 25 — 26 травня 1991 року. При Відділі був створений окремий Комітет, який займався технічно-організаційними справами, включно з транспортацією, приміщеннями і харчуванням делеґатів з'їзду. Слід ствердити, що цей з'їзд звеличав своєю присутністю Львівський Митрополит Володимир Стернюк, який в той час перебував у Філядельфії.

З нагоди 20-річного існування патріярхальної радіопрограми „Голос мирян", 26-го жовтня 1991 року Управа Відділу влаштувала святочну зустріч зі слухачами, щоб у цей спосіб вшанувати працівників радіопрограми та подякувати їм за довголітню працю, за котру вони не одержували жодної винагороди. До редакції і адміністрації „Голосу мирян" входили д-р Леонід Рудницький — головний редактор і диктор, інж. Юліян Головчак — керівник, д-р Мирослав Лабунька — коментатор і диктор і Дора Горбачковська — директор і коментатор.

Ця вдала і приємна імпреза відбулася у приміщенні церкви св. Архистратига Михаїла з участю понад 100 осіб, в тому числі 17 представників суспільно-громадських, молодечих та ветеранських організацій. Були присутні і два священики — отець митрат Зенон Злочовський і отець совітник Ярослав Шуст. Ведучим вечором був д-р Мирослав Лабунька, який у вступному слові ствердив, що радіопрограма „Голос мирян" створилася в розгар змагань за Патріярхат Української Католицької Церкви, а події, які були актуальні 20 років тому, актуальні і сьогодні. „Наша мета, — додав він, — буде осягнена тоді, коли Патріярхат Української Католицької Церкви стане дійсністю". Інж. Головчак подав добре опрацьовану історію радіопрограми, а д-р Рудницький, говорячи про майбутнє „Голосу мирян", ствердив, що радіопрограма мала великий вплив на довкілля, слухачі багато дечого навчилися і тим самим „Голос мирян" заслужив собі на майбутнє.

Заходами Філядельфійського Відділу 6 жовтня 1991 року у приміщенні Українського Освітньо Культурного Центру відбувся панель на тему „Ситуація в Україні — Церква, Держава, Наука". Доповідачами були д-р М. Лабунька і д-р Л. Рудницький, які тоді повернулися з довшої поїздки по Україні.

Відділ гостив п. Крип'якевич з дочкою, коли вони перебували у Філядельфії, приїхавши до ЗСА з України на запрошення крайової управи Українського Патріярхального Товариства в ЗСА.

1992 рік був роком великих річниць та імпрез: 100-ліття народження Патріярха Йосифа і перевезення його мощів з храму св. Софії у Римі до собору св. Юра у Львові, 50-ліття Української Повстанської Армії, першої річниці проголошення самостійности української держави. В усіх святкуваннях члени Філядельфійського Відділу брали участь як представники або приватні особи, включно з головою Відділу І. Крихом.

З ініціятиви Філядельфійського Відділу дня 16 лютого 1992 року у Митрополичому Соборі Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці була відправлена Св. Літургія за спокій душі Патріярха Йосифа. У Богослуженні взяла численну участь українська громада Філядельфії та молодечі і комбатантські організації з прапорами. Це була перша частина святкувань 100-ліття з дня народження Патріярха Йосифа. Другою частиною цих святкувань була святочна академія, що відбулася 8 листопада 1992 року. Головну промову на академії виголосив Владика Стефан Сулик — Митрополит Української Католицької Церкви в ЗСА. У мистецькій частині взяли участь: український національний хор під мистецьким керівництвом Михайла Длябоги, соліст-тенор Богдан Чаплинський, бас-баритон Андрій Добрянський — соліст нюйоркської опери, музичний супровід — Олена Литвиненко, рецитацію — уривки з Завіщення Патріярха Йосифа виконав Орест Кебало зі Студій Мистецького Слова Лідії Крушельницької.

Святочну академію приготовив громадський комітет, що складався з представників майже всіх товариств і організацій Філядельфії. Цей комітет був вибраний на громадських зборах, що відбулися з ініціятиви Відділу 15-го березня 1992 року, його очолив д-р М. Лабунька.

Управа Відділу в міру можливостей старалася виконувати доручення крайової управи і в більшій мірі добре вив'язалася, як це ствердив голова Іван Крих, який впродовж цих двох років брав участь з рамени Відділу в різних комітетах і фінансово допомагав Владикам УКЦеркви з України, які перебували на території Філядельфії.

У своєму звіті на загальних зборах голова Іван Крих ствердив, що найбільшим ударом для нашого Відділу є втрата радіогодини „Голос мирян". Ця програма була зв'язком з громадою і на цьому найбільше потерпіла українська громада Філядельфії і околиць. Свій звіт закінчив уступаючий голова подякою усім членам управи за співпрацю та усім людям доброї волі за поміч.

Потім звітував секретар Відділу Ярослав Волощук про діяльність секретаря впродовж останньої каденції. Звіт касира Відділу Івана Дзівака був короткий, але змістовний і докладний, що включав приходи і розходи Відділу за минулу каденцію і сальдо на день загальних зборів.

Останнім звітував інж. Юліян Головчак про діяльність радіогодини „Голос мирян", яка проіснувала понад 21 рік і закінчила своє існування 8 листопада 1992 року. У своєму звіті інж. Головчак подав короткий перебіг праці радіогодини. Він сказав, що коли настане можливість, то радіогодина буде готова відновити свої передачі. Звітодавець зложив подяку всім спонсорам, працівникам, жертводавцям, слухачам, критикам та всім тим добрим людям, котрі в той чи інший спосіб допомагали радіогодині „Голос мирян" впродовж її існування. Свій звіт він закінчив твердженням, що радіогодина мала співпрацю широких кіл громадянства і такої співпраці він бажає всім українським установам, товариствам і молодій українській державі.

В дискусії над звітами д-р М. Лабунька привітав збори від УПСО, подякував голові Відділу за співпрацю у влаштуванні святочної академії з нагоди 100-ліття народження Патріярха Йосифа і радив не зраджуватися тимчасовими невдачами, а далі працювати, особливо треба посилити допомогу УКЦеркві в Україні.

Д-р Леонід Рудницький привітав збори від НТШ і Філії УКУ та висловив признання уступаючій управі за наполегливу працю.

Після дискусії голова контрольної комісії інж. Роман Левицький запропонував зборам уділити уступаючій управі абсолюторію з признанням. Його пропозицію прийнято оплесками. Відтак голова номінаційної комісії д-р Л. Рудницький подав листу кандидатів на голову і членів управи на наступну каденцію. Тому що іншої листи кандидатів не було, запропоновану листу прийнято.

Управу Філядельфійського Відділу Українського Патріярхального Товариства на наступні три роки вибрано у такому складі: голова — Іван Крих; члени управи — Теодозій Гриців, Ярослав Білинський, Іван Дзівак, Ярослав Волощук, Стефан Ковалишин, Юрій Горацький, Юліян Головчак, Леонід Рудницький, Стефанія Бережницька, Любомир Люба, Роман Левицький, Марія Шумська, Теодор Крочак, Мирослав Лабунька, Володимир Хромиш, Христина Турченюк, Роман Дубенко. Контрольна комісія: Іван Куземський, Володимир Медуха, Іларіон Мазепа. Товариський суд: Володимир Пушкар, Микола Ценко, Ярослав Ратич.

Голова зборів попросив нововибраного, чи радше перевибраного, голову Відділу до слова і закриття зборів. Перевибраний голова Іван Крих подякував за довір'я і перевибір і обіцяв далі виконувати обов'язки голови в міру можливостей якнайкраще. Молитвою закінчено загальні збори.

Я. Волощук